

Arrest

nr. 146 920 van 2 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 april 2015.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat P. STAELENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de vervolgingsfeiten die hij in Kismayo, Somalië, zou hebben ondervonden.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 137 588 van 29 januari 2015 omdat zijn herkomst uit Kismayo, en bijgevolg de vervolgingsfeiten die hij aldaar zou hebben gekend, als ongeloofwaardig werd beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een geboortecertificaat en getuigenverklaringen van vier vrienden.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem verklaarde herkomst en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker opwerpt dat in casu niet gesteld wordt dat de documenten inhoudelijke en vormelijke gebreken zouden vertonen, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kunnen weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals genoegzaam blijkt uit 's Raads arrest nr. 137 588 van 29 januari 2015. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststellingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan het door verzoeker neergelegde geboortecertificaat en de vier getuigenverklaringen en dat deze bijgevolg de kans niet aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Hetzelfde dient gezegd te worden aangaande de bijkomende getuigenverklaringen gevoegd bij het verzoekschrift. De Raad voegt er nog aan toe dat aan deze getuigenverklaringen, net zoals in de bestreden beslissing wordt opgeworpen aangaande de hogervermelde getuigenverklaringen, bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden gehecht gelet op de persoonlijke band van de opstellers ervan met verzoeker.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 april 2015, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk van Somalië is en zij als bewijs daarvan een geboortecertificaat heeft ingediend. Verzoekende partij argumenteert dat zij niet terug kan naar haar land van herkomst, Somalië, om andere documenten op te halen en dat zij in totaal reeds 9 getuigenissen van land- en stamgenoten heeft ingediend (waaronder ook nieuwe ter

terechtstelling). Verzoekende partij besluit dat haar herkomst uit Somalië is aangetoond en dat minstens de subsidiaire bescherming moet toegekend worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 17 april 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij komt in wezen niet verder dan het volharden in haar asielrelaas en haar afkomst uit Somalië, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Wat betreft de vier ter terechtzitting neergelegde getuigenissen van mensen afkomstig van dezelfde clan als verzoekende partij en waarin bevestigd wordt dat verzoekende partij wel degelijk een Somali is, wijst de Raad er op dat, net zoals in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt opgeworpen aangaande de overige door verzoekende partij neergelegde getuigenverklaringen, hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden gehecht gelet op de persoonlijke band van de opstellers ervan met verzoeker. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals genoegzaam blijkt uit 's Raads arrest nr. 137 588 van 29 januari 2015:

"(...) 3.2. Verzoeker verklaart geboren te zijn in Kismayo in 1968 en verklaarde daar gewoond te hebben vanaf zijn geboorte tot 1977 en vanaf 1991 tot aan zijn vertrek in 2012. Van 1977 tot 1991 woonde hij in Mogadishu. Aldus kan van verzoeker de kennis verwacht worden van een man die 44 jaar in Somalië heeft gewoond, waarvan 30 jaar in Kismayo. Verzoeker is acht jaar naar school gegaan en een jaar naar de Koranschool (gehoor 18/10/2013, p. 15). Hij heeft daarna met zijn moeder etenswaren verkocht aan een kraampje aan hun huis, zodat hij alleszins contact had met zijn cliënteel en leveranciers en aldus tevens over de jaren een commerciële ingesteldheid en maatschappelijke alertheid diende te ontwikkelen.

3.3. Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat er niet wordt verwacht dat verzoeker over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over de geografische, historische en (socio-)politieke aspecten van Somalië, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met zijn profiel. Aldus dient verzoeker wel de stad waar hij dertig jaar heeft gewoond grondig te kunnen toelichten. De Raad dient dienaangaande echter vast te stellen dat inzake verzoekers geografische kennis, de door de commissaris-generaal correct weergegeven flagrante onwetendheden en fouten, zijn herkomst uit deze regio volledig loochenen. Het is immers niet aanvaardbaar dat iemand die dertig jaar in een bepaalde stad heeft gewoond, haar vier wijken noch toegangswegen, correct kan situeren. Evenmin kan blijken dat de talrijke andere foutieve antwoorden hiervan "het logische en onvermijdbare gevolg" waren, temeer verzoeker niet eens op de hoogte blijkt te zijn van de sluiting van de luchthaven van Kismayo terwijl hij dit visueel kon vaststellen, noch van de sluiting van het ziekenhuis van Kismayo, noch de christelijke begraafplaats kent, noch de namen van dichtbij gelegen dorpen, strand en schiereiland herkent wanneer deze hem worden voorgelezen, noch de haven correct kan situeren en zelfs verkeerdelijk volhoudt dat deze op het vasteland ligt. Waar verzoeker in het verzoekschrift poogt te vergoelijken dat hij zich enkel de oude haven kon herinneren, is dit strijdig met zijn verklaringen ter gehoor dat hij "ik ken geen andere haven dan deze die ik vertelde [nieuwe]" (gehoor 18/02/2014, p. 6). Indien verzoeker sommige markante gebouwen zelf aangaf, dan kan echter, behoudens een enkele uitzondering, niet blijken dat hij deze kan situeren, of ingeval de luchthaven en het ziekenhuis, op de hoogte was van hun sluiting, hetgeen niet aanvaardbaar is voor iemand die gedurende dertig jaar, waaronder de sluiting, in Kismayo heeft gewoond en hiervan afkomstig is. Evenmin kan blijken dat verzoeker de belangrijkste dorpjes kon situeren nu hij een aantal dichtbij gelegen belangrijke dorpen niet eens herkende wanneer deze hem voorgelezen werden, andere foutief situeerde ten opzichte van elkaar en de weg, en de steden die hij wel vermeldde op belangrijke afstand van Kismayo liggen. Verzoekers verwijzing naar de kennis van het merendeel van de bevolking in België gaat niet verder dan een loutere bewering zoals eveneens de bewering dat hij dit "onmogelijk allemaal kan hebben ingestudeerd". Het is verder niet ernstig dat verzoeker nagenoeg onbekend is met de geografische aspecten van zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld indien hij dertig jaar in Kismayo en 44 jaar in Somalië woonde en met zijn moeder een kraampje met etenswaren uitbaatte terwijl verzoeker wel op andere punten op theoretische wijze kon antwoorden. Aldus kon de commissaris-generaal terecht concluderen dat verzoekers kennis ingestudeerd voorkomt. Dit ondergraaft verder verzoekers herkomst nu niet aannemelijk is dat verzoeker wel theoretische en dus abstracte kennis kon weergeven maar niet deze kennis die visueel kan worden opgemerkt en zonder voorafgaande kennis kon worden ervaren. Verzoeker kan met zijn verklaringen enkel aantonen volstrekt onbekend te zijn met Kismayo, Somalië.(...)"

Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Gelet op deze vaststellingen, hecht de Raad geen bewijswaarde aan de door verzoekende partij neergelegde documenten, zijnde het geboortecertificaat en de getuigenverklaringen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS